Jezevčík 1937 - 2017

Klub chovatelů jezevčíků České republiky

Založen 1937

Publikace k 80. výročí

Klubu chovatelů jezevčíků ČR

Potvrzení o krytí feny

Jméno psa: „Enzian Stradina" zapsaný: ČKJ 767/50

Plemeno: dlouhosrstý jezevčík kryl dne: 30./III.1951

Jméno: „Černá Věřín" zapsanou: ČMKS 293/43

Majitel feny: Paní Jaroslava Horáková, Klánovice 270

Na uvedená spojení psů doporučil poradce chovu: nedoporučila P.K.

Jméno psa: otec: Champ. „Unkas Stradina" zapsán: Čep. 640/47

matka: Champ. „Bystrá ~~Stradina~~ z Tachova" zapsána: Čep. 683/48

Další předkové:

Urban a.d. Lohegau Čp. 505/45	Loki aus dem Lohegau TSt 404675 R BHF-Wt. Vp. III Alfa aus dem Lohegau TSt 39351 R BHF II.	Vivo ar Ullinge Alfa a.d. Lohegau
Nischi Stradina Čp. 290/43	Vilém Michel Stradina DHSTB 870 R Fanna Stradina DHSTB 718 R	Vilém v Hledání Štěk v. Klosterfrüm Schmännel a.d. Lohegau Tschibuk Stradina Gitte Stradina Vilém Klecks Stradina Vila Zigeunerin Stradina
Honzík Stradina Čp. 107/41	Vilém Michel Stradina DHSTB 870 R Greta Stradina DHSTB 521/34	Tschibuk Stradina Gitte Stradina Rozpnásobní vilém Plus v. Taublinenberg Nixe Stradina
Lucie Čp. 668/47	neznámo neznámo	

Majitel psa: Pavla Kinská

Fsinec Stradina
Kostelec n. Orl

V Kostelci n/Orlicí dne 5./II.1952

1952

Vyplňte strojopisně

Přihláška k zápisu štěňat

Plemeno: jezevčík dlouhosrstý

Jméno: „Stradina"

otec: „Rosi Anemone" zapsán ČMKS 220/43

matka: „Ambra Stradina" zapsána Čep. 694/49

Jméno a adresa chovatele: Pavla Kinská, Kostelec n/Orlicí

Jméno chovatelského spolku: jezevčíků a dlouhosrstých ohařů

Narození štěňat: 11. února 1952

Fsinec Stradina
Kostelec n. Orl

V Kostelci n/Orlicí dne 12./II.1952

Pavla Kinská
podpis chovatele

Počet vržených štěňat:

Počet krytí	vrženo živých		vrženo mrtvých		usmrcených		ponechaných u feny		zahynulých před nápitím	
	pes	fen	pes	fen	pes	fen	pes	fen	pes	fen
4	~	2 dvě	~	1	2	3	~	~		

O počtu štěňat která mohou býti z vrhu ponechána, rozhoduje chovatelský spolek.

Číslo KJ	Jména štěňat (dle abecedy, psi napřed)	Pohlaví	Barva
	Hastman Stradina	pes	jako divočák
	Hejl Stradina	pes	" "
	Haluška Stradina	fena	stygrovaná
	Hanka Stradina	fena	jako dchoř
	Hera Stradina	fena	jako divočák

Spolek potvrzuje chov. spol.

Spolek chovatelů jezevčíků
sídlem v Praze

Vyplní správce plemenné knihy

Přihlášení psi zapsáni do KJ pod č. ____ až ____

V ____ dne ____

1952

Prozatimní průkaz původu psa.

Jméno: Inka z Úslavska

Fena: srst: drsná barva: pepř a sůl, žlutě pálená

vržen(a) dne: 26.března 1950

otec: Mac of Badgerhouse, ČKJ.732/49

matka: Mela-Razimov, Člp.578/46

chovatel: p.Adolf Nejedlý, Hradiště 5 u Blovic

majitel: Stanislav Kocman - Ostrava I, Tyršova 24.

Výše uvedený pes — fena — zapsán(a) do evidenčního chovného rejstříku.

ER 365/50

Tento průkaz opravňuje majitele psa — feny — k přihlášce na chovnou přehlídku, výstavu a ke zkouškám loveckých psů, nikoliv však pro použití k dalšímu chovu.

Do plemenné knihy »Čkj.« bude pes — fena — zapsán(a) ve stáří od devíti měsíců, bude-li jeho — její — zevnějšek oceněn uznaným soudcem pro výstavy anebo znalcem pro zápis do plemenné knihy nejméně jako »dobrý« dle podmínek pro zápis jednotlivého psa.

Po vrácení tohoto prozatimního průkazu původu obdrží majitel psa — feny — potvrzení o zápise na připojeném průkazu původu se čtyřmi generacemi předků.

Hlaste správci plemenné knihy každou změnu ve vlastnictví psa — feny — a v případě uhynutí psa — feny — průkaz vraťte správci plemenné knihy. — Zneužití průkazu je trestné.

V Praze dne 27.května 1950.

správce plemenné knihy.

2731015

1950

„Jezevčík je loveckým psem. Lovecká praxe ho vytvořila, lovecká praxe ho udržuje a lovecká praxe ho zachovává. To není fráze, nýbrž střízlivá skutečnost.“

Ludmila LAUFBERGEROVÁ
Časopis Kynologie, číslo 7, ročník 1964

Od kdy existuje jezevčík?

V roce 1561 daroval Jacques du Fouilloux svému králi Karlu IX. Knihu o lovectví, které dal název „La Vénérie“. V podstatě opsal knihu Gastona Phoebuse (1387), avšak doplnil ji o kapitolu o lovu se zemními psy (Phoebus neuvedl ve své knize o podzemním lovu nic). „La Vénérie“ byla vydána v německém jazyce již v roce 1562 frankfurtským vydavatelem Feyerabendem.

Překlad však nepůsobí právě nejpřesněji. Překladatel například vynechal pasáž originálu, kde Fouilloux říká, že domovinou jezevčíka byly Flandry a Artois. V originálu je vysloveně napsáno: „Nous avons de deux espese de Bassets desquels nous disons la race est venus dey Pays Flanders et dÁrtois…!“ („Máme dva druhy basetů, o kterých říkáme, že rasa pochází z Flander a Artois.“)

Chtěl tím překladatel vytvořit názor, že jezevčík pochází z Německa? I když je to možné, je jeho překlad francouzského textu ještě dnes hoden přečtení:

„Byla ale chycena liška a jezevec zemním psem / který byl dvojího druhu a pohlaví / jedni měli krátké, zakřivené nohy / a byli celkově krátkosrstí / ti druzí měli silné rovné nohy a hrubou srst / zrovna jako chundelatý barbet. / Ti s křivýma nohama byli vhodní pro zápas a byli rychlejší v noře, ti druzí / co měli rovné nohy / byli mnohem lepší také na jezevce / protože mohli vytrvat v noře mnohem déle / ti s rovnýma nohama byli použitelní pro oba způsoby. Pak běhali zrovna tak rychle jako jiní lovečtí psi.“

Již tehdy, tedy v roce 1560, byli zemní psi připravováni pro lov v podzemí v umělých norách, jak můžeme vyrozumět z německého překladu díla Fouillouxova:

„Je možno tohoto psa též vycvičit pro tento způsob konání / pak by měla být nejprve chycena stará liška nebo jezevec / pak zakrýt tomu vhodným předmětem dlouhé ostré zuby ve spodní sanici. Ale ty horní se nechají tak, aby se zvíře mohlo psovi dostatečně bránit / ale přesto může některý i ublížit / pak je třeba na pastvině nebo louce vyhrabat dost hlubokou jámu / aby se v ní pes mohl dobře pohybovat / a otvor zakrýt vpředu prknem nebo zelenými drny. Pak se jezevec pustí do díry a pak se vpustí mladý pes dovnitř spolu se starým a křikem je povzbuzovat a pobízet.“

Po vykonané práci by měli být zemní psi náležitě očištěni, … je třeba starého / jakož i mladého psa omýt teplou vodou a mýdlem / pěkně očistit a dobře omýt / a hlínu, která ulpěla na srsti / tak aby nebyla poškozena / dobře odstranit a očistit.“

Počátek čistokrevného chovu

Podle Strebela chov čistokrevných jezevčíků po roce 1836 začal trvale upadat. Zájem o toto plemeno slábl. Byli sice tu a tam odchováni krátkonozí jezevčíci, ale „bez jednotných zásad“, říká Strebel. Ale přesto bylo v „1. Deutsche Hundestammbuch“ (První německé plemenné knize) v roce 1840 uvedeno 54 jezevčíků. Zájem o staré „jezevčí norníky“ se opět probudil, když se v polovině 19. století zrodila myšlenka chovat čistokrevné psy podle určených plemenných znaků, zapustila kořeny i na kontinentu a našla okouzlené přímluvce. Šlechtičtí lovci to tehdy vzali bezelstně za své a začali chovat křivonohé jezevčíky systematicky. Mezi těmito chovateli nacházíme známá jména, jako např. princ A. von Solms-Braund-fels a hrabě von Waldersee.

Obzvláště důležití pro chov byli W. von Daake, Osterode, který v roce 1868 začal s chovem, a polesný Steck z Schorndorfu. W. von Daake se upsal červeným jezevčíkům, jeho deviza zněla: „jezevčíka je možno vychovat na loveckého psa“, a to na loveckého psa, který je upotřebitelný jak v podzemí, tak i na zemi. Jeho psi prý měli hmotnost mezi 7 a 9 kg a měli prý silný chrup a odolnou srst. Díky úzké příbuzenské plemenitbě docílil brzy výchozí typ a psi z jeho chovu ovlivnili výrazně moderní chov jezevčíků. Polesný Steck choval červeno-černé jezevčíky. Obzvláště jeho pes Hundesports Waldmann, později v držení E. von Otta, musel být „hvězdou na nebi jezevčíků“. Spojování jedinců obou chovných linií vytvořilo typ současného jezevčíka.

První popis znaků plemene byl stanoven v roce 1879. Ty se do dnešní doby v hlavních rysech nezměnily, pouze ve vztahu k tvaru předních končetin byli dříve tolerantnější než dnes. Standard z roku 1895 totiž říká: „Přední běhy velmi krátké, silné, s ven směřujícím ohnutím. Přední koleno (tím se myslí zápěstní kloub) trochu vně vytočen, čímž přední běh při pohledu zepředu má ohnutí tvarované do S.“

V roce 1888 založili Klaus hrabě Hahn a E. Ilgner „Deutscher Teckelklub“ a v roce 1890 se objevil první svazek plemenné knihy jezevčíků založený E. von Ottem. V Anglii byl založen klub jezevčíků již v roce 1881. Na první výstavě v Hannoveru v roce 1882 se objevilo 93 jezevčíků v různé kvalitě. V roce 1888 jich už bylo vystaveno 100 a v roce 1890 v Berlíně již 180.

I když ještě dnes jsou známa jména několika špičkových chovatelů z tehdejší doby, neměli bychom zároveň zapomenout na to, že museli odněkud brát chovné psy a dodavateli bylo mnoho malých chovatelů, především z okolí Württembergu. Tehdy to nebylo jiné než dnes: „Několik málo chovatelů určí cíle a směr a ‚drobný lid‘ se postará o rozšíření jen těch pro plemeno vyvolených psů.“

Hans Räber, Encyklopedie plemena psů, II. díl, rok 1995

Kresba jezevčíků od Gustava Mützela z 19. století (zdroj: Wikipedie)

Klub chovatelů jezevčíků ČR

Vznik Českého klubu – „Klubu pěstitelů jezevčíků“ – byl iniciován v roce 1937 panem Jaroslavem Rydlem z Prahy II, který tehdy vyzval všechny „pěstitele a majitele jezevčíků, aby se přihlásili do Klubu pěstitelů jezevčíků v ČSR, sídlem v Praze, jehož stanovy byly již ministerstvem vnitra schváleny“.

Přesto se klub v Československu nerodil lehce, hlavní překážkou při jeho vzniku byl postoj „Ústředního spolku Norník“, sdružujícího pěstitele, majitele a přátele loveckých teriérů a jezevčíků v ČSR, který měl zájem na sjednocení a nikoli odtržení svých členů. Přestože byl v té době jezevčík zvláště mezi myslivci velmi dobře znám a ceněn pro své lovecké vlastnosti, čistokrevný chov ještě zdaleka tak rozšířený nebyl, takže na československých výstavách v Praze v roce 1937 bylo vystavováno 7 jezevčíků, další rok pak 6. Až do roku 1944 se každoročně konaly v Praze tzv. „protektorátní výstavy“, na kterých se prezentovalo 12 až 19 jezevčíků. Po osvobození v roce 1945 na I. celostátní výstavě v Praze bylo předvedeno 18 jezevčíků. Na celostátní výstavě v roce 1949 již to bylo 47 jezevčíků. V letech 1952 až 1955 se pořádaly celostátní výstavy jako výběrové, kam byli připuštěni pouze jedinci s oceněním nejméně velmi dobrým. Tím účast poklesla na zhruba 20 jedinců. V roce 1956 se konala celostátní výstava s mezinárodní účastí a předvedeno zde bylo 59 našich a 21 zahraničních jezevčíků. V tomtéž roce se konala 1. speciální výstava jezevčíků za účasti 29 psů a fen. O dva roky později na speciální výstavu dorazilo 66 jezevčíků, v roce 1960 pak 81 jezevčíků. V roce 1966 bylo na všech výstavách v České republice předvedeno 297

jezevčíků. Oproti tomu v roce 1993 se výstav na území České republiky zúčastnilo již 788 jezevčíků, v roce 1994 pak 850.

Zápisy štěňat v plemenné knize známe poměrně přesně díky zachovaným originálům plemenných knih. Počty zápisů kolísaly nejen s ohledem na módu, jezevčík nikdy příliš módním vlivům nepodléhal ani na nich nebyl závislý. Díky svým povahovým vlastnostem, popularitě, a především vlohám pro loveckou práci měl své „místo na slunci“ vždy zajištěné.
Počty zapsaných štěňat ovlivňovaly spíše chovné podmínky, tedy více či méně přísný výběr do chovu na výstavách a povinné zkoušky pro psy i feny. V roce 1936 bylo do plemenné knihy zapsáno 66 jezevčíků, v roce 1942 pak 103 (49 hladkosrstých, 13 dlouhosrstých a 41 drsnosrstých). V roce 1958 zaregistrovala plemenná kniha celkem 218 štěňat. V roce 1966 již bylo zapsáno 530 štěňat.

Nejvyšší počet štěňat jezevčíků v České republice byl zapsán v roce 1990: 2 058. V té době se chovné podmínky hlavně po stránce pracovní značně uvolnily, a tak se do roku 1993, kdy byly opět zpřísněny, blížil počet zápisů dvěma tisícům. V roce 1994 pak bylo zapsáno 1 708 štěňat, z nichž tvořili drsnosrstí jezevčíci 1 058 (hladkosrstí pak 203 a dlouhosrstí 447). Tento trend je evidentní i v dalších zemích (v Německu bylo v roce 1993 z 13 404 štěňat jezevčíků zapsáno 9 886 drsnosrstých, 2 747 dlouhosrstých a 771 hladkosrstých). V sedmdesátých letech však u nás početně vedli jezevčíci dlouhosrstí. Ti byli i v Německu nejpočetnějším rázem v letech 1948–1972. Až pak je vystřídali drsnosrstí, zatímco hladkosrstý jezevčík kraloval jednoznačně začátkem tohoto století.

První předsedkyní a poradkyní chovu v novém čs. klubu se stala **hraběnka Pavla Kinská** z Kostelce nad Orlicí (1888–1953). Paní hraběnka mimo výše uvedené funkce byla i rozhodčí pro posuzování exteriéru jezevčíků, vždy ochotná komukoli poradit. Jako rozhodčí hlásala stále pravdivou věc: „My soudcové máme nesnadné poslání, můžeme s dobrým svědomím posouditi pouze to, co vidíme. Z toho se podává, že pes se nám předvádí ve výstavní kondici, aby majitel byl ušetřen starostí!“ Hraběnka Pavla Kinská vlastnila v té době mimořádně početnou, známou a úspěšnou chovatelskou stanici („psinec“) – s názvem **Stradina**, v němž každoročně odchovávala několik vrhů drsnosrstých jezevčíků. Kromě jezevčíků byla hraběnka Kinská velkou příznivkyní německých dlouhosrstých ohařů a münsterlandských ohařů. Její velký münsterland se stal v roce 1935 na světové výstavě ve Frankfurtu nad Mohanem snad prvním světovým vítězem z naší republiky. Tato výstava se konala 22.–25.dubna 1935 a vystavováno zde bylo 3 300 psů. Z tohoto počtu bylo 217 jezevčíků, velkých münsterlandských ohařů pak bylo 17 (což není méně, než bývá prezentováno na světových výstavách dnes). Zakladatele II. chovné linie jezevčíků, pejska Sports DUST, dovezla hraběnka Kinská ze Švédska jako trojnásobného šampiona a CACIBa.

Jezevčíky „Stradina“ najdeme mezi předky dnešních psů nejen u nás, ale i v sousedních státech. Často šlo o mimořádně kvalitní jedince, kteří by v některých bodech byli příkladem i dnešním jezevčíkům. U všech psů z psince „Stradina“ bylo dbáno i na jejich loveckou upotřebitelnost, mnozí byli cvičeni a předváděni na zkouškách hajnými paní hraběnky a jimi byli pak i v praxi využíváni.

Činnost klubu a tím i chov jezevčíků u nás kromě zakladatelky hraběnky Kinské výrazně ovlivnily i další osobnosti. Především to byla **Ludmila Laufbergerová** (1902–1969), manželka akademika prof. dr. Viléma Laufbergera a dlouholetá poradkyně chovu i rozhodčí. Paní Laufbergerová přišla jako mnoho jiných k svému prvnímu jezevčíkovi náhodou.

Na počest Ludmily Laufbergerové a její práce pro naše plemeno pořádal KCHJ ČR s několikaletou přestávkou na své každoroční speciální výstavě Memoriál Ludmily Laufbergerové. Bronzovou plaketu s hladkosrstým jezevčíkem, kterou navrhl akademický malíř Emil Kotrba, získává nejlepší chovatelská skupina.

V době Ludmily Laufbergerové vykonával funkci výcvikáře i předsedy klubu **Vladimír Antoš** (1908 až 1975), který začínal jako mnoho „jezevčíkářů“ s velkými loveckými psy – ohaři, ale první fena jezevčíka, ke které se dostal náhodou, jej získala pro toto plemeno, jež se navíc lépe hodilo do pražského bytu.
Pan Antoš se zasloužil především o lovecký výcvik jezevčíků, do té doby byli jezevčíci využíváni spíš v praxi, ale neabsolvovali obvykle zkoušky ze své práce. Pan Antoš sestavil v padesátých letech zkušební řád pro norování jezevčíků a díky tomu se začaly v mnoha okresech budovat umělé nory pro tyto zkoušky. Vypracoval zkušební řád i pro celostátní všestrannou soutěž jezevčíků. Byl majitelem významných chovných psů, hladkosrstých jezevčíků HEROS Mitrov (z vlastní chovatelské stanice) BLESK z Erbenky (z chovu Ladislava Dostála z Kostelce nad Orlicí), jeho syna BLACKA z Vraždilky (z chovu Václava Libicha z Vraňan) a DAXE z Vostrova (z chovu dr. Laufbergerové - Jirsové z Prahy). Především Blesk a Black ve své době oslňovali výkony hlavně v noře a dodnes je nacházíme v rodokmenech našich hladkosrstých jezevčíků.

V dalších socialistických letech se ve funkcích předsedy a hlavního poradce chovu vystřídalo více osob. Ke škodě plemene byla často hlavním kritériem pro jejich jmenování především politická bezúhonnost. V roce 1992 nastoupil do funkce hlavního poradce chovu pan **Rudolf Kristl** z Malesic u Plzně (1938–1994), který v té době již třicet let choval jezevčíky a byl rozhodčím pro exteriér i výkon mnoha plemen loveckých psů. Vyzkoušel kromě jiných loveckých plemen i všechna plemena jezevčíků a rozhodl se definitivně pro chov drsnosrstých. Jeho chovná stanice „**Staccato“** se promítla svými odchovy do

většiny rodokmenů drsnosrstých jezevčíků v našich zemích. Jezevčíci „Staccato“ šířili slávu našich psů především po pracovní stránce v mnoha dalších státech v Evropě i v zámoří. Pan Kristl kladl velký důraz na lovecké vlohy jezevčíků a jeho trend přísného a spravedlivého rozhodčího a poradce by měl být zachován i v budoucnosti našeho chovu.
Pro funkci hlavního poradce chovu byl mimořádně fundovaný díky svým odborným znalostem a pečlivosti, s jakou vedl administrativu s touto prací spojenou. Dobře věděl, že každá přílišná tolerance k chybám, natož podvod, se v chovu vymstí, a proto neuznával žádné výjimky a ústupky z chovatelských zásad. Během svého života odchoval, vycvičil, předvedl a posoudil nesmírné množství psů.

Jeho hlavním krédem bylo, aby byl jezevčík fyzicky i psychicky zdravý, aby byl celým psem (nezatížený chudozubostí) a aby se z pozice inteligenta mezi psy nemusel za nás „jezevčíkáře“ stydět (v okamžicích, kdy mezilidské vztahy mezi chovateli poznamenávaly zbytečné emoce).
Náš Klub chovatelů jezevčíků poněkud předběhl rozdělení federace a již v roce 1992 se z iniciativy slovenských členů rozdělil na český a slovenský.

Od roku 1995 je nově pořádán i Memoriál Rudolfa Kristla, který je všestrannou soutěží pro jezevčíky. CACT je čekatelství národního šampionátu práce. Čekatelství mezinárodního šampionátu práce se nazývá CACIT, ale jezevčík, který je mezinárodní kynologickou federací (FCI) veden jako norník, je může získat pouze na mezinárodní soutěži v norování.

Tyto soutěže u nás byly každoročně pořádány a byly hojně obsazovány našimi i zahraničními psy. Právě v práci pod zemí jsou naši jezevčíci právem řazeni mezi absolutní světovou špičku, i když vzhledem k omezeným možnostem výjezdů do zahraničí titul mezinárodní šampion práce byl přiznán pouze dvěma našim drsnosrstým jezevčíkům. Byli to **GERO Jesenický hvozd** majitele Miloslava Merty z Nového Jičína a slovenský **DAN Malá Klenovica** Ing. Štefana Štefíka z Bratislavy. Mnoho našich psů však získalo čekatelství CACIT a naši psi pravidelně vyhrávali na Mezinárodní soutěži v norování. Poslední mezinárodní vítězkou v norování na lišku se stala v roce 1993 drsnosrstá **PAMELA Staccato** chovatele a majitele Rudolfa Kristla z Malesic u Plzně. O vlivu dědičnosti na pracovní vlohy psů svědčí i fakt, že otec Pamely **ŽERT Staccato** (2× CACIT) vyhrál mezinárodní norování o dva roky dříve.

Žert Staccato

Od roku 1994 Ústřední komise na ochranu zvířat proti týrání vyhlásila norování v umělých norách za protizákonné a až koncem toho roku, po dlouhých diskuzích a oboustranných argumentacích upravila

zkušební řád, který umožňuje pouze bezkontaktní norování. Tyto zkoušky sice částečně ukážou vlohy norníka pro práci pod zemí, ovšem ani v nejmenším jej na tuto těžkou službu nepřipraví, protože pes zde nezískává žádné zkušenosti v kontaktu s rovnocenným protivníkem.

Lenka FAIRAISLOVÁ, Jezevčík, 1996

Všestranná soutěž jezevčíků – Memoriál Rudolfa KRISTLA

Rudolf KRISTL (14. 2. 1938 – 18. 7. 1994) je nesmazatelně zapsán do historie chovu a výcviku jezevčíků v Československu. Sám se začal věnovat myslivecké kynologii v šedesátých letech minulého století. Nelze zapomenout jeho první drsnosrstou fenku Elisu RIASSA, která otevřela cestu k založení chovatelské stanice „Staccato“. Za třicet let chovu vzešlo z chovatelské stanice Staccato mnoho kvalitních psů. Rudolf Kristl vždy dbal na skloubení exteriéru s loveckými vlastnostmi jeho jezevčíků. Jeden z prvních jezevčíků, který jeho chovatelskou stanici Staccato proslavil, byl vynikající všestranný pes Alan Staccato. V počátku devadesátých let doplnil pan Kristl svoji chovatelskou stanici Staccato o drsnosrsté trpasličí jezevčíky.

Rudolf Kristl byl všestranným rozhodčím pro výkon loveckých psů, byl uznávaným a respektovaným mezinárodním exteriérovým rozhodčím. Důsledně dbal na pracovní vlohy svých psů a rozvíjel je. Do chovu se u Rudolfa Kristla mohli dostat jen jedinci lovecky prověření. Vždy kladl všem kolem sebe na srdce, že každá benevolence, každý švindl se v chovu vždy vymstí. Chovatelská stanice Staccato i dnes, díky svým potomkům, patří nerozlučně k naprosté většině rodokmenů drsnosrstých jezevčíků u nás a ovlivňuje chov i v mnoha zemích.

Memoriál Rudolfa Kristla je svátkem všech jezevčíků. Jako všestranná soutěž je výrazem úcty a hlubokou poklonou před památkou kamaráda, kynologa a především člověka, který jezevčíky miloval, dal jim svoje srdce.

<u>Přehled vítězů Memoriálu Rudolfa Kristla v letech 1995–2016</u>

I. ročník: Fráze Staccato, JDrS, fena, vůdce MVDr. Richard Kristl, 424 bodů

II. ročník: Cedrik Joste, JDrS, pes, vůdce Josef Štengl, 407 bodů

III. ročník: Car od Lorda, JDrS, pes, vůdce Vladimír Kolín, 410 bodů

IV. ročník: Pete z Opatovy stezky, JHlS, pes, vůdce Irena Vyzrálová, 427 bodů

V. ročník: Bendy Terry Hlavinout, JDrS, pes, vůdce Jaroslav Vehle, 407 bodů

VI. ročník: Hakym z Voborky, JDrS, pes, vůdce Viktor Veselý, 427 bodů

VII. ročník: Kora z Heřmanova domu, JDrS, vůdce Josef Heřman, 359 bodů

VIII. ročník: Gregory Fino Bohemia, JHlS pes, vůdce Irena Vyzrálová, 424 bodů

IX. ročník: Cir z Jeklíku, JDrS, pes, vůdce František Jeníček, 424 bodů

X. ročník: Gor od Lubenského dvora, JDrS, pes, vůdce Jindřich Šimara, 363 bodů

XI. ročník: Andy z Vědomic, JDrS, pes, vůdce Zdeněk Mlateček, 260 bodů

XII. ročník: Verina Korida, JDrS fena, vůdce Zdeněk Dvořák, 415 bodů

XIII. ročník: Cira z Vědomic, JDrS, fena, vůdce Milan Kutil, 419 bodů

XIV. ročník: Cip z Vědomic, JDrS, pes, vůdce: František Chvála, 407 bodů

XV. ročník: Zamby-Ma z Derby, JDlT, fena, vůdce: Lucie Tolarová, 341 bodů

XVI. ročník: Hron z Veselského zámku, JDrS, pes, vůdce: Richard Zubatý, 420 bodů

XVII. ročník: Cipísek z Ledecké zahrady, JDrS, pes, vůdce: Václav Civoch, 423 bodů

XVIII. ročník: Caramelo ze Zelené mýtiny, JHlS, pes, vůdce: Václav Sluka, 363 bodů

XVIX. ročník: Elf z Rozvadovské hájenky, JDrS, pes, vůdce: Monika Illová, 379 bodů

XX. ročník: Rigo Kinetik, JDrS, pes, vůdce: Miloslav Petráš, 400 bodů

XXI. ročník: Rigo Kinetik, JDrS, pes, vůdce: Miloslav Petráš, 407 bodů

XXII. ročník: Aimee z Krásné doliny, JHlS, fena, vůdce: Mgr. Hana Kneřová, 370 bodů

Plaketa Ludmily Laufbergerové KCHJ ČR, pro nejlepší chovatelskou skupinu

Ludmila LAUFBERGEROVÁ (1902–1969), manželka akademika prof. dr. Viléma Laufbergera a dlouholetá poradkyně chovu i rozhodčí. Paní Laufbergerová přišla jako mnoho jiných ke svému prvnímu jezevčíkovi náhodou. Po odsunu Němců v roce 1945 se ujala „pozůstalého“ černého jezevčíka, který stál bezradně před zapečetěnými dveřmi. Jeho nástupce, šampion ČSR PRINC z Brozan, přivedl paní Laufbergerovou mezi registrované kynology a myslivce. Začala psát do klubového zpravodaje, Kynologie, Myslivosti a dalších časopisů. Díky svým jazykovým znalostem překládala a shromažďovala články ze zahraničních časopisů a sama v nich také publikovala.

V roce 1958 byla zvolena Klubem chovatelů jezevčíků hlavní poradkyní chovu. V této funkci pracovala s nebývalou pečlivostí, vedla si chovné karty všech jedinců, včetně fotografií, vytvořila genealogické linie pro všechny rázy jezevčíků. Jezdila neúnavně na všechny výstavy a na základě několika set měření vypracovala biometriku jezevčíků, o které přednášela jako první a jediná žena na kongresu FCI v roce 1965. V téže době byla jako jediná žena z Československa členkou mezinárodní komise (pro standardy) při FCI a také členkou kynologické komise ČSMS.

Kromě výstav navštěvovala i výcvik a zkoušky jezevčíků v norování i na povrchu. Tyto její rozsáhlé zkušenosti a příslovečná paměť byly předpokladem pro to, že znala takřka všechny české jezevčíky jak podle rodokmenu, tak i „osobně“.
Poradkyní byla v pravém slova smyslu, zodpověděla tisíce dopisů a telefonátů na nejrůznější kynologická témata, radila zájemcům na výstavách i zkouškách. Kromě pečlivosti a přesnosti byla vždy ochotna každému poradit a pomoci.

„Náš výborný jezevčík není tedy nějakým samoúčelným krasavcem, ale je to pes, který je nejlépe přizpůsoben svému poslání. A to je na něm tolik sympatické.“

Tato publikace byla vytištěna v roce 2017 v počtu 400 ks. Zpracovali: Mgr. Simona Nikliborcová, Lucie Horsáková, Mgr. Lucie Peláková. Fotografie byly použity z volně dostupné sítě internetu, případně z databáze KCHJ. Použité materiály byly schváleny autory. Poděkování patří všem členům, kteří zaslali podklady k této publikaci.

Tisk: Tiskárna Ofset Valeš s.r.o., Liberec